

ČAS

Zgodba govori o veselju, kjer sta majhna ura in črn možak skoraj vse spremenila.

Začelo se je takrat, ko sem pogledal na uro in ugotovil, da bije z veliko hitrostjo. No, mislil sem, da sanjam. Potem sem tekel k televizorju, da bi videl kaj se dogaja. Tudi tukaj je čas zelo hitro mineval. Nisem vedel kaj storiti in sem tekel kolikor hitro sem mogel, da bi opozoril mamo. Ko sem prišel do nje, je že izvedela, kaj se dogaja s časom. Vsi ljudje so hiteli domov k svojim družinam. Mislil sem, kaj bo sedaj in vedel sem, da moram poiskati nekoga, ki mi bo pomagal. In sem rekel mami: » Mama, jaz grem poiskat nekoga, ki bo reši ta problem!« Mama mi je dejala, naj le grem in naj bom previden.

Odpravil sem se na pot. Mislil sem, da sem nekoga našel, pogledal sem od blizu, bilo je samo navadno drevo. Šel sem naprej in tudi čas je tekel še desetkrat hitreje. Skoraj sem že obupal, ko sem srečal starčka. Vprašal sem ga: » Gospod ali bi mi lahko pomagali ustaviti čas, mislim, da ne bi šel tako hitro.« Starček mi je odgovoril: » Mladenič, pomagam ti lahko samo tako, da ti povem, kdo je odgovoren za to.« In starček mi je povedal, da je to storil neki možakar, oblečen v črno in bil namenjen proti gradu. Zahvalil sem se starčku za pomoč in krenil za črno oblečenim možakarjem, in upal, da bo ustavil čas. Skoraj bi ga dohitel, a iznenada je izginil skozi grajsko steno. Naenkrat pa se je pojavil pred menoj kot duh. Preden bi spet izginil, sem ga vprašal, če bi lahko ustavil čas, da bi ponovno tekel normalno. Odgovoril mi je, da ne bo ustavil časa, zato ker on potuje čez čas in čas gre zato stalno bolj hitro. In tako sem ga prosil, če bi se lahko nehal sprehajati čez čas in nas reši katastrofe. Odvrnil mi je, da bo poskusil biti normalen meščan.

Ko sem se vrnil domov, se je čas upočasnil. Mama me je vprašala, če sem jaz preprečil, da čas teče hitro. Odgovoril sem ji z velikim DA. Mama me je imela tako rada kot še nikoli prej.

Postal sem znan po celem mestu, še sam župan me je prišel pozdravit in me nagradil s petsto žetoni.

In z mamo sva srečno živela do konca svojih dni.

Jan Vindiš, 9.r.

JAZ DAVNEK

Nekoč sta živela Sonja in Janez, ki sta bila ljubček in ljubica. Odločila sta se, da se bosta poročila. Potem sta dobila hčerko. Anjo. Avgusta sta se Janez in Sonja pogovarjala, da bi rada imela še enega otroka. Potem, 12. januarja 2000, se jima je rodil Žiga. Žiga ima Davnov sindrom. Na začetku sta bila ata in mama žalostna, ker nista vedela, da bo Žiga zrastel v lepega in prijaznega fanta, ki hodi v šesti razred. To sem jaz. Star sem štirinajst let. Imam punco Saro. Najraje imam šport. Rad plavam in se potapljam. Ata mi reče: Ti si moj Davnek. Moj najboljši prijatelj pa je Nejc.

Žiga Lovrec, 6.r.

KAJ BI BILO, ČE BI BIL...

Jaz bi bil Pika Nogavička. Pekel bi palačinke, delal bi norije kot ona. Branil bi se policistov in barab. Imel bi konja in opico Ficko ter poln kovček zlatnikov. Imel bi starše, ata bi bil kapitan Nogavička, mama pa bi bila v nebesih. Živel bi v vili Čira Čara. Zelo bi bil pogumen in najmočnejši.

Žiga Lovrec, 6.r.

SAM DOMA

Jaz bi bil sam doma. Sam bi jedel, delal norčije, branil bi se barab. Sam bi vozil avto in kuhal. Rad bi bil v dnevni sobi zaprt in čistil bi stanovanje. Igral bi računalnik, igrice, učil bi se in delal domačo nalogo. Sestavljal bi puzzle in lego kocke. Gledal bi filme in risanke. Muziko bi poslušal. Rad bi peknel in kuhal.

Žiga Lovrec, 6.r.

KOLAČEK

Mamica je spekla kolaček,
pojedel ga je sosedov maček.

Meni so se cedile sline,
ker so ostale le drobtine.

Muc je prestrašeno zbežal,
jaz pa sem se smejal.

Tilen Hofman, 7.a

MOJA MUCA

Od kar se spomnim, smo doma imeli muco Klinto. Nekega dne je zelo zbolela. Zdravnik ji ni mogel pomagati, zato jo je uspaval. Bil sem zelo žalosten.

Celo poletje smo bili brez domače živali. Nekega dne po počitnicah sva s sestrico Neli prišla iz šole. Na pragu naju je čakala mala muca. Ko sva jo zagledala, sva se raznežila in ostala brez besed. Pripravili smo ji hrano, igrače in ležišče. Muca nas ima sedaj zelo rada, saj nas že zelo dobro pozna.

Muco imam tudi jaz zelo rad in je nikomur ne dam.

Tilen Hofman, 7.a

MOJE SANJE

Od kar se spomnim, sem si želela postati učiteljica. Ko vidim učiteljico, kako ureja šolske zadeve, si mislim, da se mi bo vendarle želja nekoč uresničila.

Zvečer sem se umila, počesala, nekaj pojedla in odšla spat. Ko je napočilo jutro, sem se zbudila v zbornici.

»Moj bog! Ja, kje pa sem? So se moje sanje res uresničile?« se vprašam. Zajela me je neizmerna sreča, ko sem ugotovila, kaj se mi je zgodilo. Ampak, kako?

Naenkrat pa srečam šefico, oziroma gospo ravnateljico. Lepo me je sprejela in mi čestitala za ta dosežek. V trenutku se znajdem v modernem razredu in zagledam svoje učence. Veselo so me sprejeli in me pozdravili z besedami: »Dober dan, spoštovana učiteljica!« Tisto uro smo se učili o Sloveniji. Učenci so bili veseli, prikupni in nagajivi, malo tudi poredni. Ko sem jih učila, so se nekateri zafrkavali in lovili po razredu. Morala sem reči: »Otroci, dovolj! Gremo se učiti.« Povedala sem jim, da morajo biti bolj pridni in pogumni. Pouka je bilo konec in domov sem šla s prijetnimi občutki in vesela.

Prebudim se v svoji sobi, postelji. Kaj je bilo sedaj to? Škoda, bile so le sanje! Spoznala pa sem, da je delo učitelja kar naporno.

Natalija Ros, 7.r.

MAMICA MI JE POVEDALA

Ko sem bila majhna, mi je moja draga mamica pripovedovala različne in zanimive zgodbe. Ena mi je bila posebej všeč.

Nekoč je živela neka gospa, ki ji je bilo ime mati Narava. Zakaj mati Narava? Zato, ker je znala spreminjati vreme in bila je tudi dobrosrčna. Če je deževalo, si je zaželela sonca in sonce se je prikazalo in svetilo z vso močjo. Naenkrat se je pokazala lepa mavrica in mati Narava je bila

vesela, da lahko vse to ona spremeni. Ko je nebo to slišalo, je na konec mavrice poslalo zaklad. Vsi na zemlji so slišali za ta zaklad, a niso mogli verjeti, da tak čudež obstaja.

Mamica pa mi je rekla, da sem njen čudež jaz, za katerega pa je tudi poskrbela mati Narava.

Natalija Ros, 7. a

MRAVLJICA HANA

Mravljica Hana se boji ljudi, ker so zelo veliki.

Prišel je fantek, ki je imel palico. Vse mravlje je pomoril in jim razbrcal gnezdo. Na srečo je bila mravljica Hana na lovu za hrano. Prinesla je veliko košarico žuželk, listja in trave. Zagledala je tega fantka s palico. Po čevlju, nato po nogi mu je zlezla na hrbet in ga tako ugriznila, da je imel veliko gobo. Naslednji dan je Hana splezala s hrbta. Na srečo je ostalo v gnezdu še trideset mravljic. Pogumna mravljica Hana jim je pomagala. Odšla je v drugi gozd po fante mravlje. Bili so delavci, ki so mravljicam zgradili hiško na drevesu. Mravljice so bile zadovoljne z novim domom.

Pridno so iskale hrano in živele srečno do konca svojih dni.

Primož Štular, 7.a

DREVO IN SMREKA

Nekoč pred davnimi časi sta živela hrast in smreka. Pa hrast reče: »Smreka, kdaj boš posekana?« Ta mu odvrne, da verjetno naslednje leto za božič. »Kdaj pa boš ti posekan, hrast?« Pove, da verjetno, ko bo zrasel.

In že je bila zima, sneg je padel na smreko in hrast. Prišli so gozdarji in posekali neko smreko v bližini. Naložili so jo na voz in odpeljali.

Naslednji dan so se drvarji vrnili. Posekali so hrastovo smreko in jo naložili na voz. Hrast se je prebudil in raztegnil veje do voza in prijel smreko. Postavil jo je na svoje mesto. Hrast je drvarje pošteno našeškalz vejami in jih nagnal, da se nikoli več niso vrnili.

Tako sta hrast in smreka srečno rastla do konca svojih dni.

Primož Štular, 7.a

NAGAJIVA ŠOLA

Kot po navadi sem se nekega dne prebudila in odšla v šolo. Ko sem prispela, sem videla, da šole ni več. Vprašala sem se, le kam je izginila šola. Odšla sem domov in mamici povedala, kaj se je zgodilo. Mamica se je začudila in me debelo pogledala. Vprašala me je, če je z mano vse v redu ali imam vročino. Drugi dan sva šli pogledat, če se je šola slučajno že vrnila. Še vedno je ni bilo. Vprašali sva se, kam bi lahko izginila. Šli sva jo iskat. Zaman sva jo iskali. Mama se je hotela vrniti, saj je menila, da je ne bo več.

Jaz nisem obupala. Poklicala sem prijatelje, da pomagajo iskati. Iskali smo jo po parku, v mestu, ob reki, za hribom, a šole ni bilo. Bili smo tako utrujeni, da smo prenehali z iskanjem. Upali pa smo, da se bo šola vendarle vrnila. Naenkrat pa slišimo poročila na radiu. Povedali so, da se je izgubljen šola vrnila. Šola nam je povedala, da je pobegnila, ker so bili nekateri učenci nesramni do nje. Pogovorili smo se z nesramneži. Obljubili so, da se bodo popravili.

Tako sem brezskrbno hodila v šolo, saj sem vedela, da šola tega ne bo ponovila.

Karolina Toš, 9.r.

POSTAL SEM UČITELJ...

Ko sem bil otrok, sem razmišljal, da bi bil učitelj.

Ko je bila noč sem lepo zaspal. Naslednje jutro sem se zbudil in sem postal učitelj Silvo. Ko sem to ugotovil, sem se zelo prestrašil. Učenci so me začeli tolažiti. Jaz pa sem vprašal, kdo je to pričaral.

Naslednje jutro sem bil še vedno učitelj. Prišel sem v šolo in rekel svojim učencem, da se bomo učili. Malo smo se učili in veliko pogovarjali. Ko so prišli prevozi, sem jih poslal domov. Ostal sem sam in želel sem spet postati učenec. Prišla je dobra vila in mi rekla, da mi bo izpolnila željo. Prižgala je čarobno svečko in že sem postal učenec.

Ves srečen sem prihitel domov. Mami sem razložil vse kar se je zgodilo.

Ko je bila noč, sem mirno in lepo zaspal.

Tilen Hofman, 7. a